

לזכרו של יגאל בשן

ילד הפלא של המוזיקה הישראלית, תודה.
שרנו איתך את ההופה הופה היי, ואת
הציגלה בום
דרכך התאהבנו בסיון, בעלת השיער הגולש
והעיניים התמימות,
גרמת לכל אחד ואחת מאיתנו לרצות להיות
ראש עיר (ולו רק ליום אחד בהיר).
לימדת אותנו לשכוח את מה שהיה,
ושמה שיהיה לא משנה,
והעיקר שאנחנו נשארים בארץ,
ארץ הצבר,
ושותים אצל ברטה קפה.
יגאל היקר, כל ישראלי היה נותן המון
ששוב נעשה לנו חג, כמו לפני שנה.
אבל דע לך שעם לכתך לפחות אצל כולנו
השארתי, בלב, ציפור קטנה.

(מן המרשתת=אינטרנט)

עלון מס' 1523 – 14/12/18

פתיח

תכנית 'המקור' ששודרה השבוע בערוץ 10 התמקדה במקרה יוצא דופן בחריגותו שארע לפני כשנה ברשפים, קיבוץ שעבר משבר חברתי וכלכלי מתמשך, במהלכו ירה חבר הקיבוץ איתי קריגר, אלמן כבן 70, מאקדחו הפרטי שלושה כדורים במנהל הקהילה שלו, איתן בלינקוב (מושבה כנרת) ופצע אותו, על שום שזה הורה לנתק אותו מזרם החשמל. "איבדתי שיקול דעת, הייתי רעב". אמר קריגר בכתבה. מאז המקרה עצור קריגר עד תום ההליכים נגדו ממתין לפתיחת משפטו כנאשם בביצוע חבלה תמורה. בסרט הוצגו מקרים נוספים ברשפים שביטאו את עומק המשבר, במרכזם זוג וותיקים שבשלהי שנות השבעים שלאחר 57 שנות וותק עזבו את הקיבוץ.

בתגובת רשפים לכתבה נאמר ביו היתר שמנהל קהילה הינו תפקיד כפוי טובה שתפקידו הוא לייצג את טובת הקהילה כולה, לשמור על הקופה הציבורית, ועל שוויון הזכויות והחובות של כלל החברים. בלינקוב היה חלק מצוות ניהולי שהצליח, במאמץ רב ובשקיפה, להוציא את קיבוץ רשפים ממשבר כלכלי וחברתי עמוק, ולהפכו לקהילה רב דורית משגשגת וצומחת – ועל כך שמורה לו לעד הערכתנו הרבה. אנו משלבים כוחות לאיחוי הקרעים ומתמודדים עם השלכות האירוע, כקיבוץ וכקהילה.

חברה וותיקה באשדות שצפתה בכתבה והזדעזעה ממה שהוצג בה, מציעה לקיים אצלנו מעין סקר שילמד מה עמדת החברים, בעיקר הוותיקים, לנוכח מה שהוצג בה. גם במזכירות היה מי שהציע לקיים שיח בין המבוגרים בנושא זה. אשדות עברה את 'משבר ההפרטה בקלות יחסית, אומר חבר אחר, אולי משום שמי שהוביל את התהליך, היה חבר קיבוץ בעל רגישות חברתית גבוהה, שראה לנגד עיניו את החבר ולא רק את התהליך.

שבת מצויינת
אבנרון

בריאות ורווחה

וכו', עדיף לבוא בעניינים שגרתיים אחרי עשר וחצי.

חידושים:

'טיפת חלב' בראשות נעמה, עבר שדרוג מאד משמעותי והשירות מצויין!
רופא נשים חדש (וטוב) הצטרף לצוות המרפאה- ד"ר נחמיה יעקבי מקוים שבקרוב גם רופא עור.

מסרה: זהר יחיאלי

@@@@@@@@@@@@@@@@

קלפי בנושא שיפוץ בריכת השחייה

הקלפי תתקיים ביום שליש 18/12/18 בין השעות 11:00 - 19:00 בחדר ישיבות

חומר על כך הועבר בקהילנט. בואו להצביע! מי שמצביע – משפיע!

@@@@@@@@@@@@@@@@

מלא טוב כפול
אסיוון וסקד לאבי
אהאדת הנאיס התאומים
אמאכה ואסר אהאדת הנכדיס
מלא טוב אכל האספחה!

ביטוח הבריאות - שלנו התחדש לאחרונה אחרי מו"מ ארוך של התנועה הקיבוצית. רוב השינויים הם לטובה.

ניתוחים - חל שינוי בעקבות 'חוק ההסדרים', כך שמי שרוצה להתנתח באופן פרטי דרך הביטוח, יכול לעשות זאת רק עם רופאים שהם בהסכם עם חברת "הראל". מבקשת לפנות אליי לפני שהולכים ליעוץ לקראת ניתוח, ואני אתדרך, כדי שלא יטרחו לחינם וישלמו שלא לצורך. לציין שבעבר ניתוח באמצעות 'מושלם' או 'פלטינוס' של 'כללית' היה מקבל אוטומטית את ההשתתפות העצמית. היום כבר לא, והדבר אפשרי רק במידה והמנתח מצוי בהסכם עם 'הראל', במידה ולא- אין החזר. בדיקה תמנע מכם עוגמת נפש.

חיסונים לאור 'בהלת החצבת' חשוב שאנשים ידעו על המחלה ואיך ניתן להמנע ממנה, בעיקר באמצעות חיסונים. המחלה מסוכנת בעיקר לבעלי מערכת חיסון מוחלשת או מושתקת וכן לתינוקות. לשאר האוכלוסייה הרבה פחות.

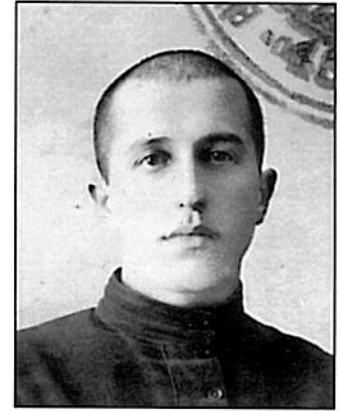
תרומת דם מתקיימת אצלנו בכל חצי שנה. הפעם תרמו (יחד עם אשדות מאוחד) 38 איש ואישה. כל תורם קיבל הודעת סמס עם תודה אישית על תרומתו. יש לזכור שתרומת דם זה דבר מועיל, מציל חיים ומעניק ביטוח דם למשפחת התורם.

מרפאה - המרפאה והמועצה האזורית עובדים בשילוב, כדי לשפר את איכות השרות במרפאה. במידה ונתקלים בבעיות כלשהן, עדיף לפנות לרכזות הבריאות בישובים (באשדות זהר יחיאלי) במייל או ווטסאפ ודרך למועצה, כאשר זו נמצאת בקשר מתמיד עם הנהלת הכללית בנסיון למצוא פתרונות ישימים. שיתוף פעולה של הציבור עוזר לנו מאד!

הערה: כדי לא ליצור לחץ מיותר על עובדות המרפאה בשעות העומס של לקיחת דמים

ארכיון אשדות יעקב איחוד

נאום יהודה

הכתבה להלן נכתבה ב-1930 במשק גשר, שנקראה גם "גשר נחלים", והיום נקראת "גשר הישנה". הכותב הוא יהודה סולר, לימים יהודה בן דוד, אביו של יאיר בן דוד.

יהודה נולד למשפחה דתית-מסורתית, למד ב"חדר" ואח"כ בביה"ס יהודי. הוא היה פעיל בתנועות הנוער הציוניות-חלוציות שהיו אסורות ע"י המשטר הסובייטי, ואחרי 3 שנות סבל בגלות סיביר, הומר עונשו בגירוש לא"י שהייתה מחוז חפצו. בהיותו בן 24, יהודה עלה לישראל ב-1929 ומיד הצטרף לגשר נחלים. בכתבה להלן, מעבר לתוכן המשעשע, בולט השימוש המדויק בשפה. למשל, כשיהודה מדבר על "בנדיט" הכלב הוא משתמש בביטוי שהכלב "נוהם ומפקק בנעימות". מתי שמעתם לאחרונה את המילה "נוהם"? השימוש במילים יפות ומדויקות כאלה אצל אנשים שחיו בגולה מלמד עד כמה עמוקה היתה מסירותם לשפה העברית. וכשהם הגיעו לכאן, למולדת הנכספת, הם פיארו את נוכחותם והשתלבותם בנוף הטבעי והחברתי באמצעות מילים יפות, ואף התחרו זה עם זה מי מבטא את חוויותיו באופן מדויק יותר. לא סתם יהודה חתם במילים, "נאום יהודה".

שבת שלום,
שאל ינאי

משק גשר - תשרי-חשון תרצ"א – 1930, יומן מס' 2

שומר מה מליל או רבות מחשבות בלב אדם
נעימה לי השמירה בלילה, אוהב אני את הדממה השולטת בכל. הכל ישן ונח מעמל היום. הכוכבים מזהירים ורק אני לבדי ער, משוטט עם הרובה על הכתף, בשבילים ופינות הנהירים לי, חוץ מזה יש כל מיני הרפתקאות מגוחכות, מצחיקות, רציניות. פעם אני יושב לי על יד מחסן המכונות בשעה מאוחרת בעוד איש לא מרגיש בי, פתאום אני שומע מדברים מעבר השני של המחסן ודווקא בקול רם. מובן בחור ובחורה. ומכיוון שלא מתלחשים, סימן שהסוד לא גדול. אם כן איני מגלה את נוכחותי ובכלל לשומר הלא הכל מותר לדעת מי זה יוכל להתחמק ממנו, הוא מוכרח לדעת מה שנעשה בממשלתו.

מהתחלת הדברים אפשר היה כבר להבין שבחור זה עובד בפסים (במפעל נהריים/רוטנברג – הערת הארכיון). מכיוון שהשתפכות נפשו הבליטה את מקצועו. והנה קטעי מונולוגיה: יקירתי, לבי מלא אהבה אלייך כמו קרונית מלאה.... מבט עינייך השחורות חודר לליבי כמו איזמל. אהה, חמדת ליבי, איפה אמצע את הסטרלקה המתאימה שתחבר את קווי חיינו. חוסי עלי! אישון עיני, תפתחי בשבילי את סגור ליבך, שום דבר לא יכבד עלי, בשבילך אני מוכן לעקור את הר החרמון ולהשליכו לים התיכון, אם תרצי. בלעדייך אני כמו קטר שירד מהפסים, כל נימי גופי נחלשו רק הסכמתך תחזר ותברג אותם. הבחורה מתמוגגת מרוב נחת רוח, מצפצפת, סוטרת לו על פיו והוא צוהל מרוב התפעלות הצליח המסכן.

הרפתקה ממעמד אחר: בנדיט (הכלב) מלווה אותי תמיד בטיולי. משעמם לו, הוא קופץ עלי, מתפרץ לחבק אותי ברגליו הקדמיות, לא נותן לי מנוח. הוא רוצה לבלוע אותי כולי על קרבי וכרעי. אנו מתיישבים. אני מתכווץ והוא מצטנף לרגלי ועומד לבלי נוע. שופע חום עלי. אני מלטף שערו המדבלל. צובט אותו ומקנטר אותו והוא נלחץ אלי במסירות

בארכיון - סוף

נוצצים. בחדר האוכל מנמנם אור קלוש, צהבהב של מנורת נפט. כמה עלוב הוא נגד שפע האור המציף את המפעל הגדול של רוטנברג. באמת תל-אור ואורות כל כך מלבבים, קורצים בקרניהם המרובים, כאילו ממתיקים סוד... הבה נתחכמה לאפלה השוררת מסביב. עוד מעט יקיץ הקץ. כמה עלה בידינו לרסן את הזקן המתעטש ואת הירדן הגועש. הוא נכנע מתפלש לרגלינו מוכן לשרתנו.

הלילה עובר, חולף. התרנגולים כבר מכריזים את בואו של השחר. מתחילים בחצר, אנשים מתרוצצים, נכנסים מבוהלים, מכווצים לחדר האוכל. השינה עוד נסוכה עליהם. הם משפשפים ריסי עיניהם המתדבקים. קשה להחלץ מכנפי מלאך השינה ואני מצפצף על כולם. כמה טוב לי. כולם הולכים לעבוד ואני הולך לישון.

אשריני. אני שומר. מע-סאלאמי!

נאום – יהודה

הנכם מזמנים לכנס ארכיוני עמק הירדן
שיתקיים ביום שלישי, 25.12.2018, בשעה 9.30.

הנושא: גן הנוי הקיבוצי. מוקדש ליעקב שור, האיש ופועלו. בתוכנית: דברים לכבודו, צילומים חכרונות בני המשפחה. בסיס ייעוץ סיור בגני הנוי של אשדות יעקב איחוד ומאוחד.

המכש יתקיים בארכיון אשדות יעקב מאוחד - בסמריית שן, בשינוף עם מוזיאון בית אורי ורמי נחושתן. במקום תוצג תערוכת צילומים של אשדות יעקב משנות ה-30 וה-40, ראשית ניצובו של גן הנוי.

נשמח לראותכם!

לכרטיס שאול יואי 050.8651975

רבה ומלקק את ידי, נוהם ומפהק בנעימות. פתאום אני שומע רעש בין העשבים. זה הורס בין רגע את האידיליה שלנו. הרשלנות נפערת. אני לובש מתיחות, מוכן ומזומן לקרב. בנדיט גם הוא זוקף אוזניו. מכשכש בזנבו, כולו חוש. הוא מתפרץ קדימה, אני בעקבותיו אבל משתדל להיות רואה ואינו נראה. הלב דופק בחוזקה. נרגז. הנה בא אשר לא פיללתי, אני מתגנב בחשאי לתוך העשבים. חלחלה אוחזת אותי. שיני דא לדא נוקשות. הרשרוש מתקרב. הפחד גובר. אני ממשש כבר את ההדק של הרובה.

טפו! השד יקחך! ימח שמך! מנוול! צחוק פרץ מפי והאכזבה דווקא נעימה. תתארו לכם מחזה: קוף ובנדיט עומדים זה נגד זה פעורי פה ומסומרים. מדי פעם מפליטים נהימה איומה מוכנים לטרוף אחד את רעהו. נחמה עומדת בצד, מסתכלת ונהנית. היא תכף תפסה כי פה הכלב קבור. בשלה באה כל המהומה הזאת. היא התעלמה באהבה עם קוף וזה החריד את מנוחתו של בנדיט. הדבר גרם לתמרונים מיותרים ופחד שווא. התוצאות של דו-קרב זה מובנות. בנדיט המסורבל והבלתי זריז קיבל מנות נמרצות, הוא נס משדה המערכה כל עוד עורו בשיניו. הסתכל ופנה מלקק את פצעיו ומיילל. אוי ואבוי בנדיט העלוב. חשבתוך לבר יכולות והנה...

הוי מה טוב להקשיב לקולות הטבע בלילה. חל שינוי. הירדן גועש על פני אבניו וסלעיו. מרחוק שומעים יללת תנים נוגה ממש כמו של ילדים קטנים הצועקים לאמא. קול נביחה מרה של הכלבים בצוותא וצלצול פעמונים התלויים בצוואריהם המזדקרים של שיירת גמלים המשרכת את דרכה לאט ובחשיבות רבה. לעתים קרובות מתגנבים הרהורים מרגיזים על כל מה שהתרחש בימים ההם, בלב מפרפרת אי מנוחה. מי יודע אולי באיזו פינה נסתרת אורבת לי יד נעלמה. עוד פעם ממשש ובודק את הרובה אם הכל בסדר. זה מוסיף לי אומץ רוח ואני מגרש מחשבות זרות אלה. מסיח דעתי מהן. הירח שוטף על פני שמיים זרועים כוכבים

בהוקרה לתמר מעיין

מופת ודוגמא לכל ארכיוני הקיבוצים בארץ בכלל.

תמר הראתה לי את כל מה שאני יודעת, וגם הספקתי כבר לשכוח, ואני הצעתי לה משהו מנסיוני בעבודת הספרנות. תמר ניחנה בסבלנות אין סופית (תכונה שאני לא בּוֹרְכָתִי בה) להקשיב לאסיפות ארוכות, כשאנשים לא מדברים ישירות למיקרופון ובקושי שומעים או מבינים, ויש כאלה שמוסיפים מלים קשות כמו "קוֹנְגְלוֹמֶרַט" או "אֶסְקֶלְצִיָה". וכך, יצאו לנו כרכים לתפארת מדינת ישראל וארכיון אשדות איחוד.

כאשר הראינו לארכיונאים ותיקים או אפילו מורים בקורס שלנו, הם היו מלאי התפעלות. כי זו באמת מלאכת מחשבת, כאשר עוד לא היה מיִחְשׁוֹב מסודר. בקיצור ולענין, תמר עשתה סדר בענייני הארכיון, שהם בהחלט לא פשוטים, וכאשר אני הובהלתי לניתוח בראש והיא מְלַכָּה וְשֶׁלְטָה שלטון יחיד, בלי שום מבוכה או חשש, בממלכת הארכיון שלנו.

ועכשיו היא יכולה ליהנות מהפנסיה ולעסוק במה שהיא יודעת מצוין, כי יש לה גם המון תבונת כפיים. היא אופה ומבשלת, רוקמת וסורגת, מדפיסה, מקלידה ומסדרת, ומה לא. רק להתפעל. אז שיהיה לך בהצלחה ושתלמדי ליהנות גם מהחיים שאחרי הארכיון. הערכה רבה על כל מה שנתת לי.

זוהר מעיין בן הזקונים של אריק ותמר, החליט להביע את הערכתו לאמו שיצאה לגימלאות לאחר 40 שנות עבודה רצופות בארכיון המקומי, ולאחר שנועץ ביונתן המזכיר, הוחלט שהארוע יתקיים בבניין המזכירות בנוכחות המשפחה ומוזמנים אחדים.

הארכיונאית לשעבר **עמליה דיין בת-ארי** הפליאה בשבתה של תמר: הארכיונאית הוותיקת יהודה בן-דוד ז"ל, חש שהוא זקוק למישהו צעיר יותר, שיקח את הפיקוד על אוצרות הארכיון, אחרי שבקשותיו למדפים לאיחסון התיקים וכו' נענו רובם בשלילה, כי הארכיון כידוע אינו רנטבילי. לאחר שנפצתי בעבודתי במטבח, עברתי כמה עבודות זמניות עד שנכנסתי לארכיון, שם עבדה כבר כמה שנים תמר מעין כאחראית על סידור התיקים והדפסת האסיפות - אחד הדברים הכי חשובים בטרם "הופְרָטְנוּ לְדַעַת". יהודה ניצל את כניסתי והלך להתפרנס כראוי בלוג, ולמזלי הגדול היתה שם תמר, שהרגיעה אותי בכך שהיא יודעת את העבודה ותעזור לי להבין מה הולך, מה גם שהיתה וותיקה ומשופשפת ממני, וראתה את ארכיון אפיקים המסודר שהיה אז

בהוקרה לתמר מעיין - סוף

עדכונים בנושא שיפוץ קיר בית קרפ:

על פי החלטה על שימור קיר בית קרפ שהצוות המוביל שלו כולל את **דני פלג, דני שיפר, שאול ינאי ובהובלת ישראל ברקאי**, התחלנו בשלב ביצוע בדיקת יסוד הקיר עצמו, וזאת על מנת לקבל הצעה מושכלת לשלב א' מקבלנים שונים. בוצעה חפירת לעומק 120 ס"מ בין הקיר למדרכה. השלבים הבאים יהיו:

1. מילוי שכבת חול של 10 ס"מ.
2. ציפוי קיר הבטון באלמנטים דוחים לחות.
3. פריסת צינור שרשורי לניקוז מים עד לבור סופג בעומק של 2 מטרים.
4. מילוי חצץ גס שכבה של בין מטר ל-90 ס"מ.
5. מילוי דקורטיבי של חלוקי נחל.

חשוב לציין שהבדיקה הראשונית עלתה לנו 2,045 ₪, מתוך תקציב קהילה של 2018 שהוגבל ל-10,000 ₪.

הצוות המוביל

יונתן: עבודת הארכיון משולה לעבודת נמלים. אוספים כל פרט מידע, כמו גרגר לגרגר לשעת הצורך. תימלול האסיפות וקבצים על פי נושאים המצויים בארכיון (אינדקסים) הם מידע מאד שימושי, המקל על מציאת חומר בכל נושא רלוונטי. מאחר והענף אינו רנטבילי כל הוצאה היתה כרוכה ב'מלחמה', ולזכות תמר יאמר שאמנם הסתפקה במועט, אבל ידעה להלחם על דברים שנראו לה חשובים, כמו החלפת מחשב ישן, בישן פחות. לעבוד בענף שרות נחוץ אופי מיוחד ויכולת לעבוד בתנאים קשים וצנועים, ואני שמח על ההזדמנות שניתנה לי להודות לך תמר.

שאול ינאי: כל דבר שאני פותח ומסתכל בו, במסגרת עבודתי בארכיון, אני מיד רואה את הסדר והבהירות. היכולת להתמצא בים הזה היא יוצאת מן הכלל, בזכות הסדר שהשאירה תמר. נותנים יותר מדי קרדיט למחשב, אך תמיד צריך לזכור שהתנאים הבסיסיים לארכיון טוב, הם סדר והקפדה בכל סעיף וסעיף, וזה עושה לי חיים נהדרים. תודה לך תמר!

אבנר: התמדה היא תכונה שמאפיינת את תמר וגם את אריק. שניהם התמידו בעבודתם שנים רבות, ועל כך הם ראויים להערכה רבה.

תמר מעיין: אני שמחה מאד שזוהר, בני האהוב, גרם לי אושר, ובזכותו ניצלו חיי. מאז אותו אישפוז לפני כארבעה חודשים חדלתי לעשן לחלוטין ואני מרגישה הרבה יותר טוב.

זוהר: מודה לכולכם על הארוע המרגש ומעניק מזכרת ותשורה אישית לאמא שלי, בתקוה שתהיה בריאה ותוכל, כמו שאול אמר, לעבוד מדי פעם בארכיון.

רשם: אבנרון

שלד הברזל שותק

בשם המשפחה הענפה, מבקשים אחי איתמר ענבי ואני, להודות לכל מי שנתן יד בנכונות לעזרה, ובעיקר לשאול אלתר ושאול ינאי.

אני מציעה כעת לעצב את המקום בו מוצבות שתי העגלות לאתר זיכרון למלחמת ההתשה באשדות.

תודה - נטע גרינבאום (ענבי)

מלא טוב!
 אצידן ואיכאל צומר
 אהודת הבן - אמית
 אטלי ואמנון אורן
 אהודת הנכד
 מלא טוב אמסחה!

חמישים שנה ניצבת בדושן עגלה קרועה עם גלגל אחד.

עגלה שנותרה מיותמת לאחר פיגוע טרור בו נהרג אחי חגי ממוקש שהוטמן בשדה הכותנה. אבא הציב את העגלה בחצר דושן. הכין משטח אבנים סביב העגלה וספסל עץ קטן. הוריי, עטופים ביגונם, עמלו וטיפחו את המקום, והעגלה, עליה ישב חגי בדרכו האחרונה, היתה להם מזכרת ועדות נצחית לגורלו.

במהלך השנים נפטרו ההורים, ולנו קשה היה להמשיך ולשמור על המקום. סייעו לנו בכך עובדי דושן, שבזמנו השתדלו לטפח, שתלו שיחים ושמרו על נקיון סביב העגלה.

לאחרונה עשבים שוטים כיסו את המשטח, והעגלה נותרה עזובה ומוזנחת. כשביקרתי בדושן מדי פעם, ניכשתי את העשבים וחשתי כמה עצוב לראות איך היא כוסתה בעזובה, תוך שאני נזכרת במשאלתו של אבא להנציח את זכרו של חגי בעגלה המייצגת אותו ואת איש העבודה. בשיחה עם שאול ינאי הוא העלה את ההצעה להעביר את העגלה לאשדות ולהציבה ליד העגלה של חללי מיקוש הבנות. שאול הארכיונאי גלגל את ההצעה לשאול אלתר איש המעשה, ולאחר כמה חודשים פרויקט העגלה בוצע ע"י שאול אלתר בעזרתם הטובה של כמה חברים.

סוגרים מעגל, פותחים חדש שנה לארוחות שישי בחדר אוכל

אספרסו ועוגיות פשוטות, וזה קנה אותי, ואז שאלתי את זהר למה לא אצלנו? וכך זה התחיל להתגלגל.

המטרה שלי בשלב הראשון היתה להביא 70-80 איש, אך הלכה למעשה כמעט לא ירדנו ממאה, כשהממוצע לאורך השנה עומד על 120 והשיא על 200. לאחרונה מורגשת ירידה מסויימת במספר הסועדים אבל ישי סבור שזו ירידה זמנית בלבד, והסיכום הכלכלי יראה כדאיות להמשיך במפעל היפה והייחודי הזה גם ב-2019, ואולי להוסיף עליו נדבכים.

אז כיצד זה נעה המטוטלת מהפרטה, לעיתים קיצונית, אל כמיהה מחודשת ליחד? 'ארוחות שישי', אומר יחיאל, שלא גדל בקיבוץ, 'הן ערך שהוא הרבה מעבר לכסף. זה עונה על צורך בסיסי במפגשים חברתיים בין אנשים. במקום להסתגר איש איש בביתו, אנשים פוגשים כאן את זה, מחליפים דעות ורעיונות ואותי זה מרגש מאד. ממש נהנה מזה. כמובן שהמשפחה הפרטית שלי מגיעה בהרכב אשדותי מלא. כאשר ישי אומר 'הרכב מלא' הכוונה לארבעת ילדיו מנישואיו עם זהר. בנוסף על אלה יש לו עוד 4 בנים בוגרים ועוד 3 נכדים (הרביעי בדרך) שהבכור בהם בן 30, שעה שבתו הצעירה באשדות היא בת 7 בלבד.

ומה באשר לעתיד?

רק אחרי שיסוכמו נתוני שנת 2018 אומר ישי, אפשר יהיה לחשב ולתכנן את שנת 2019 ויש לי בקנה מספר רעיונות נחמדים, כמו פתיחת ארוחת ערב בימי שלישי, כפי שנהוג באפיקים, ועוד אתגרים ככל שהתקציב יאפשר.

שמע: אבנרן

צילם: קוטי פייקוב

מנהל מגזר המזון ישי יחיאלי סוגר שנה של ארוחות שישי בחדר האוכל. מה שנראה בתחילה כסוג של הימור, התקבל על ידי הציבור האשדותי בזרועות פתוחות, כולל שכנים מאשדות מאוחד, אורחים וחברים שקונים ארוחה מוכנה הביתה. מדובר בסדרי גודל של 120 סועדים בממוצע, בשולחנות מסודרים עם שמות, ותוכן של הדלקת נרות וקידוש, משחקה, סרטים ופינות יצירה לילדים ופעוטות, וכמובן פינות קפה, קינוחים ומוזיקת רקע ועוד הרבה, שמוחו הקודח של ישי לא מפסיק לשכלל. יש מקרים לא מעטים שההורים באים לאכול בלחץ ילדיהם, שמבקשים להגיע למשחקה ושם לפגוש חברים וליהנות מסרט, דפי ציור, פאזלים וספרי קריאה - הפנינג של ממש. גולת הכותרת של המהלך, היו ימי המונדיאל העליונים בקיץ האחרון, אז נפתחו שערי חדר האוכל לצפיה קולקטיבית על בסיס פיצוחים, בירות וכל השאר 'און דה האוז'. הצלחת המהלך לא היתה אפשרית ללא הצוות המסור שעובד עם ישי בכל-בו ובמטבח, ונותן לו רוח גבית אוהדת ומסייעת.

הטריגר לתחילת המהלך היה ביקור של משפחת יחיאלי במעגן מיכאל. במסגרת של החלפת דירות. ראינו קיבוץ שלם יושב לאחר ארוחת הערב בבית קפה מקומי עם מכוונות

סיכת בטחון

יונתן שטיינדל

רבש"ץ - 052-3546770

משתתפים באבלה הכבד של

חגית מאיה רימר

במות בעלה – יואב ז"ל

בית אשדות

העבודה הביטחונית נמשכת כל העת ללא קשר ללוח הזמניים האזרחי. לאחרונה, דווקא ביום הבחירות לרשויות המקומיות, נערך תרגיל צבאי רחב היקף בגזרתנו. התרגיל הפעיל את כלל כוחות החטיבה בתרחישים שונים למול הגזרה הירדנית.

כיתת הכוננות של הישוב המורכבת מקבוצה מגוונת של יוצאי יחידות קרביות, כולם תושבי המקום, ביצע השבוע אימון חשוב לשמירה על הכשירות. ראו תמונות. זה המקום להודות לחבורה שנתמת לעשייה והכול מתוך רצון טוב, התנדבות והבנת חשיבות הנושא.

תורנות שמירה: תורנות השמירה של התושבים נמשכת במרץ. התורנות היא אחת לחמישה חודשים ועוזרת לכולנו ולשומר השכיר בשמירה על שכונות המגורים. תודה לכול התורנים שמגיעים לילה לילה.

שמירת לילה: מעת לעת אנו נדרשים לחפש שומר לילה חדש ליישובנו, הרי לא כולם כיוסף, שידע להתמיד שלושה עשורים בתפקיד. לאחרונה החלטנו להעסיק עולה חדש כשומר. שמו ארטיוס, עולה חדש מבלארוס ומתגורר באפיקים. ארטיוס לומד עברית באולפן. העברית ששגורה בפיו בסיסית ולכן ניתן גם לתקשר איתו באנגלית לפחות עד שיחזק ידיעותיו בעברית.

בהצלחה לשומרים ולנו. מס' הטלפון של השומר במקרה הצורך: 052-3617057

האושר הפנימי הוא שנותן לי כח לחיים

שלי מרוסקת לחלוטין ורסיסים רבים חדרו לי לאזור העיניים הפה והלסת. החלק העליון של הראש, שהיה מוגן על ידי כובע הפלדה לא נפגע כלל. למרות הפציעה הקשה נותרתי בהכרה מלאה כדי להבין שהפציעה איננה מסכנת חיים, אך עליי להתרחק מהר ככל האפשר מהאזור החם. השטח שבו נותרתי לבד (שאר הכח התקדם ותפס מחסות) היה חשוף לירי ואכן בתוך זמן קצר נפגעתי מכדור מצרי שחדר אל שריר הירך האחורי. ממכשיר הקשר נשמעה קריאה 'אש על כוחותינו' והבנתי שעלי לברוח כמה שיותר מהר. אבל לאן בורחים? בעוד אני זוחל על הארץ חשתי צמאון עז.

השתמשתי בחוש המישוש כדי לטפס על אחורי אחד הזחלים, שם איתרתי גריקן מים ולגמתי ממנו ככל יכולתי. הבנתי שבנסיבות האלה שאינני רואה ומנותק משאר הכח, מה שנכון לי לעשות כדי להציל עצמי, זה להכנס לתוך אחד הזחלים ולתפוס מחסה. התמקמתי בזחל, נטלתי את מכשיר הקשר והתחלתי לזעוק לעזרה, אלא שאיש לא בא לעזרתי. הרעש שבקע ממכשיר הגיי.אר.סי היה כה חזק, עד שנאלצתי לגשש עם ידי כדי להשתיק אותו. ברגע שהשתרר שקט שמעתי את הרחש של מכשיר הקשר (מ"ק 25) ובאמצעותו שידרתי לכוחות שאני בתוך זחל (בדיעבד התברר שהיה זה הזחל של הסמג"ד, עוזי לחמי מבית השיטה) לא רואה כלום וממתין לחילוץ. כעבור זמן איתרו אותי, אבל היתה בעיה כיצד לחלץ אותי, משום שהזחל עמד במקום חשוף. בשלב מסוים חברו אליי מספר לוחמים ובראשם מפקד המחלקה עוזי לנדאו (לימים שר בממשלת ישראל) אשר פינו אותי לאחור.

הרופא הגדודי, ד"ר בן עמי, חבש אותי מכף רגל עד ראש, אבל היה לו ברור שמי שיוכל להציל אותי זה רק רופא עיניים. הפצועים, ואני ביניהם, הועברנו ממזרח לתעלה ומשם בטנק עד מנחת המסוקים. כאשר הפשיטו ממני את החולצה חשתי צריבות עזות

המשך בעמוד הבא

ראובן פרח (74), אב לחמישה מאשדות מאוחד, איבד את מאור עיניו בגיל 28 במהלך קרבות מלחמת יום הכיפורים בצידה המערבי של תעלת סואץ. אלא שבמקום לשקוע בדיכאון עמוק, האיש אסף את עצמו, השתקם, ומתמודד עם נכותו באופן שיכול להוות דוגמה גם לאנשים רואים. בקרוב יחגגו הוא ורעייתו שוש, 50 שנות נישואים, ציון משמעותי בדרך משותפת ורבת אתגרים.

באוגוסט 63 התגייס פרח לחטיבת הצנחנים שם שימש כלוחם ומד"ס. לאחר שנתיים וחודשים בלבד של שרות סדיר (המחזור הקצר ביותר בצה"ל...) הוא משתחרר, אלא שכעבור כחצי שנה פורצת מלחמת ששת הימים, והוא שותף כצנחן בקרבות לשחרור העיר ירושלים, משם יוצא בריא ושלם. אחרי זמן קצר הוא נושא לאישה את חברתו שוש, שהצטרפה לקיבוצו במסגרת שרותה בנח"ל, ובתוך 4 שנים נולדות להן שתי בנות: אתי ובשמת. פרח עושה הסבה מבנצ"ק לנהג סמיטריילר, מקצוע שבו מתהדרים ספורטאי עלית אשדותים דוגמת דן שומרון, גדעון אייל ויעקב שרון (בעלה של שרה'לה). הוא גם מתבלט בכישורי הריקוד שלו והופך עד מהרה חבר בלהקת המחול הייצוגית של עמק הירדן. עם פרוץ קרבות יום הכיפורים נקרא פרח לדגל כלוחם בחטיבה 55 של הצנחנים. ב-17 באוקטובר 73 חוצה הכח את התעלה ונע בזחל"מים לעבר הכפר סרפאום והמוצב המצרי הסמוך אליו במטרה להרחיק את הכוחות המצרים מראש הגשר שזה מקרוב הוקם.

השעה היתה בסביבות 12 בצהרים משחזר פרח. נסענו שיירת זחלים על פסי הרכבת לכיוון הכפר סרפאום כשלפתע נפתחה לעברנו אש תופת. טיל אר.פי גיי. פגע בזחל שבו נהגתי ונעצרנו במקום. ראיתי שחור בעיניים, והבנתי די מהר שאיבדתי את ראייתי.

תוך כדי הבילבול, אני שומע קריאות בקשר 'נתק מגע, נתק מגע'. התגלגלתי הצידה מחוץ לזחל אבל מהר מ אד איבדתי חוש כיוון. בשלב מסוים נשכבתי על הגב והתחלתי למשש את עצמי כדי לגלות שכף יד שמאל

האושר הפנימי - המשך...

נחיה יעיל) מכשירים בעבורו כלב חדש, תמיד מזן לברדור. אגב, שני האחרונים הם כבר תוצרת כחול לבן.

בחזרה לחיים

אחרי תקופת הסתגלות בבית, נוטל ראובן פסק זמן מהקיבוץ ועוקר לתל אביב, שם, במסגרת פעילותו ב'בית הלוחם' באים לביטוי כישורי הספורט יוצאי הדופן שניחן בהם מילדות. "חונכתי להיות ספורטאי, הרבה בזכות מורה ספורט בשם משה הדרי", הוא מתאר. "הדרי לימוד אותנו טכנאות של הדיפת כדור ברזל, דיסקוס, כידון ושאר מקצועות טכניים באתלטיקה, ויסודות אלה לא נעלמו גם לאחר שהתעוורת, ואיפשרו לי, למרות ממדי גופי הצנועים, להתברג בצמרת העולמית של נכים בקטגוריה שלי. באולימפיאדת טורונטו 1976, 3 שנים בלבד אחרי הפציעה הקשה, זוכה ראובן פרח במדליית כסף בקרב-חמש באתלטיקה, מתוך 15 מתחרים בדרגת הנכות שלו. לא הייתי מודע לכך שזכיתי, הוא מתאר, והופתעתי לשמוע את הכרוז קורא בשמי לעלות לפודיום. כעבור 4 שנים, בארנהיים הולנד, התחריתי שוב באותם מקצועות וגם הפעם זכיתי במדליית כסף. בשני המקרים הקדים אותי יריב פולני.

ב-88 נסעתי לסיאול, הפעם כחבר נבחרת ישראל בכדור-שער לעיוורים, מתאר ראובן, אלא שהפעם נוצחנו בגלל 'גול מטומטם' שספגנו מהגרמנים כבר בסיבוב הראשון.

מקץ שנים אחדות ביגלות התל אביבית שבים שוש וראובן עם שלוש בנותיהם לאשדות יעקב. ראובן עובד כמרכזן בקיבוץ, ובהמשך, בארגון ההובלה האזורי. בתקופה זו נולדים לזוג פרח שני ילדים נוספים, אותם לא ראה, וגם לא יראה לעולם. ירדן בת ה-34, רופאה פנימית בתל השומר, ובן הזקונים עומר, 32, ביולוג בחברת 'טבע', שמצטרפים לאור (שגם אותה לא זכה לראות) לבשמת ואתי (שאותן ראה לפרק קצר ביותר). לזוג

המשך בעמוד הבא

שגרמו הרסיסים שחדרו לגופי. התחננתי למנת מורפיום כדי שאוכל לישון קצת. משם הובלתי במסוק לשדה התעופה ביר-גפגפה ואח"כ במטוס אזרחי לנתב"ג (אז שדה התעופה לוד) ולפנות בוקר באמבולנס לתל השומר. האיש שניתח אותי היה פרופסור שטיין-רופא עיינים מדהים, שהסביר לאשתי שהושתלה לי קרנית, ומחכים לראות תוצאות, למרות שבתוך תוכו ידע כנראה שהסיכויים לכך שואפים לאפס, משום שהרסיסים שפכו לי את שתי העיניים. הקרב שבו איבדתי את ראייתי, מסכם פרח, היה עקוב מדם. נפלו בו 14 לוחמים ועשרות רבות נפצעו. איש כמעט לא יצא שלם מהקרב הזה.

פרח: בזכות הספורט השתקמתי

כשהבין הצוות הרפואי שבנושא העיניים העסק אבוד, אומר פרח, הוא התרכז בהצלת יד שמאל שלי מתוך הערכה שאזדקק לכלב נחיה, ולשם כך נחוצה לי יד שמאל חזקה. כחודשיים הייתי מאושפז בתל השומר עד שאשתי החליטה 'די', והחזירה אותי הביתה. אני חוזר לאשדות, מנסה איכשהו להתאושש, לוקח שיעורים לחיזוק האנגלית והמתמטיקה ובוחן מה לעשות הלאה. שנתיים לאחר שהתעוור נולדת לראובן ושוש בת שלישית, אור (כמה סימלי השם), ובאותה שנה נוסעים הוא ורעייתו לגרמניה להתקין עיני זכוכית ומשם לקליפורניה להתאים לו כלב נחיה (שוש אמרה לי 'אתה לא תלך עם מקלי וכך היה). מאז, בתדירות ממוצעת של עשר שנים (זו התקופה שכלב

האושר הפנימי - המשך...

להפריע לאיש.

'אפשר להסתדר בלי ראייה', מבקש ראובן לעודד אנשים במצבו ונכים בכלל. 'זה קשה והחיים אינם ורודים, אבל יש בי אושר פנימי, שנובע מכך שאני מעסיק את עצמי שעות רבות ביום בפעילות גופנית או אחרת, ולא נותן לעצמי לשקוע. ולא פחות חשוב - אישה טובה שתאהב אותך. אם יש אדם שאני משגע אותו', הוא מתוודה בקול רם, 'זו אשתי שוש, כי שנינו בסופו של יום בני מזל עקרב. היא אמנם עוקצת, אבל לי יש עוקץ נגדי...'

ועוד דבר שחשוב לו להגיד בהקשר הזה : בין עיוורי צה"ל, יש רבים שפנו ללמוד ואף השיגו תארים חשובים, עד שהבינו שהעיסוק בפעילות גופנית הוא הדבר החשוב באמת, כדי להשיג איכות חיים ולהרגיש טוב עם עצמך ועם סביבתך.

מנקודת ראותה

הרעייה, **שוש פרח**, אשה מדהימה, הכירה את ראובן במהלך שרותה הצבאי. היא היתה בת 20 כשנישאה לו, ועוד בטרם פרצה מלחמת יום כיפור הארורה, הם חבקו שתי בנות. 45 שנים חלפו מאז איבד ראובן את מאור עיניו, והיא מלווה אותו בינאמנות כמעט עיוורת, ומשמשת לו עוגן ומשענת.

הזכרון הראייתי של ראובן נמחק כמעט לחלוטין אומרת שוש, עד שקשה להמחיש לו את ההבדל שבין כהה לבהיר. הזכרון החזותי מופיע אצלו לעיתים בחלום, אבל זה הולך ומתרחק ככל שחולף הזמן. שלושה מחמשת ילדיו הוא לא ראה מעולם, קל וחומר את 14 נכדותיו ונכדיו. מאז שראובן חדל לראות, העולם טס קדימה, מתארת שוש, בעוד הוא עצמו, נשאר במובנים מסויימים מאחור. לעיתים, הוא מעיר לי בעת נהיגה 'למה את נוסעת כל כך לאט' ואני מתקשה להסביר לו שכמות המכוניות בכבישים גדלה פלאים בהשוואה לתקופה שהוא זוכר כנהג. לחיות בחשיכה עשרות שנים לא קל, ואני מעריצה אותו על זה. כל אחד מאיתנו שמבקש

סוף בעמוד הבא

14 נכדים, שגם אותם לא ראה, אבל יש לו איתם תקשורת טובה, בעיקר עם הגדולים. הנכדה הקטנה כבר מבינה שמשוה בעיניים שלי לא בסדר, אומר פרח, אבל לא יודעת כל כך מה לשאול, ולפעמים קצת נבוכה.

למרות העיוורון ומגבלות גופניות שחלקן הן תוצאה של גיל, מנהל ראובן שיגרת פעילות אינטנסיבית שרק מעטים מבני גילו שאינם עיוורים מסוגלים להתמיד בה. בשש בבוקר, שעה שרבים מאיתנו נמים את שנתם, הוא נכנס לבריכת 'בית איל' (מרכז ספורט ותרבות על שמו של איל שמעוני ז"ל שנפל במלחמת לבנון הראשונה) ומקפיד באדיקות של יקה לגמוע 40 בריכות (קילומטר אחד) בסגנונות מגוונים. עבורי זה כמו תפילת בוקר, מעיד פרח. אחרי ארוחת בוקר קלה הוא מתייצב להרצאות במגוון קורסים במסגרת מכללת הגימלאים של עמק הירדן, כמו נשים בהיסטוריה, ארכיאולוגיה או פרקים בהיסטוריה של הקיבוץ שמעביר מוקי צור. הוא יושב בשורה הראשונה, מקשיב רוב קשב ומשתתף פעיל בדיונים. בשלוש אחר הצהריים הוא יוצא לצעידה של שעה בלוויית כלבו. לעיתים גם אשתו מצטרפת. עד לפני שנים אחדות נהג לרוץ מרחקים בינונים וארוכים, כאשר הוא רתום למלווה. ריקוד, בעיקר סלוני, היה ונשאר חלק ממנו, עם בת זוג קבועה (סמדר שמה) שמחוללת עימו בארועים ומסיבות, שלצערו הולכות ונעלמות מנוף העמק.

למי שתוהה כיצד בעולם טכנולוגי מפותח כשלנו, מצליח עיוור לתקשר עם הסובב אותו, הוא מציג לראווה מכשיר זעיר ממדים שנושא על גופו ומאפשר לו לנהל תקשורת טלפונית כאחד האדם. בביתו הוא מרבה לשמוע דיסקים ומאזין לספרי שמע מכל קטגוריה אפשרית, אך בעיקר הוא מגדיר עצמו 'מכור לשידורי ספורט' עם דגש חזק על קבוצתו האהודה הפועל תל אביב, וכשהפועל מבקיעה (זה לא קרה כבר הרבה זמן...) או קולעת סל, אני מתלהב כמו ילד קטן. כשמתחיל שידור כזה, אשתי מיד מצווה עליי 'לך לגטוי, הכוונה לחדר השינה שלי, שם אני יכול לצעוק ולהתלהב עד לב בשמים בלי

האושר הפנימי - המשך...

נס מודרני...

אף פעם לא קרה לי נס.
 אף פעם לא ניצלתי מנפילה מצוק
 אף פעם לא בילבלתי בין מיץ תפוחים לכלור
 בבקבוק.
 אף פעם לא נכנסתי בטעות לשטח A
 והצלחתי לצאת בסתר
 אף פעם לא נפלה לי אבן על הראש, גם לא
 במרחק של מטר.
 אף פעם לא נסעתי על כביש צר ומפותל בקצה
 העולם,
 אף פעם לא היה לי פצע ענק, שבאופן מפתיע
 נעלם.
 אף פעם לא ילדתי בת או בן, אחרי שחיכיתי
 המון שנים
 אף פעם לא נענו בקשותיי, רק כי קיבלתי את
 ברכת הרבנים.
 אבל...
 הרבה פעמים ראיתי בחיי ניסים
 לא כל כך גדולים, קטנים כאלה... לפעמים
 ממש ננסים.
 לא פעם ביקשתי שיפתחו בפני חלון, ופתחו
 לי את כל הדלת.
 היו פעמים שהתפללתי ל... וראיתי כי
 תפילתי מתקבלת.
 היו מקרים בהם שיחה עם חברה נתנה לי זווית
 ראייה חדשה.
 הרעידה לי מיתר בלב, עד שהפכתי את
 ההתייחסות או הגישה.
 הרבה פעמים דברים הסתדרו כמו שרציתי
 ולא פעם קיבלתי בדיוק את התשובות
 שקיוויתי.
 היו פעמים שראיתי בבוקר זריחת שמש
 אחרי שהכל נראה מבולגן או אבוד עד אמש.
 ולעיתים ענין יומיומי, פשוט עשה לי את היום
 חיוך של אחד הנכדים שלי, או מילה טובה
 שאמרתם והיתה במקום.
 כי מה זה נס, אחרי הכל?
 אם לא היכולת לראות בקטן- גדול!
 החיים שלנו מורכבים מהרבה ניסים קטנים
 צריך רק להתבונן ולהכיר בהם.
 חג אורים שמח!

הניה שפירא, כרכור, אשדותית בעברה

להתנתק לרגע מהעולם, עוצם עיניים, אבל
 ברגע שרוצה לחזור, הוא פותח. ראובן לא.
 הוא חי בחושך תמידי, שזה משהו שהוא
 מעבר לכל דמיון. נכי צה"ל, שהתעוורו נוכח
 פני אויב, ישנם כמה עשרות, היא מתארת.
 אחד מהם, שלראובן ולי היה קשר קרוב
 איתו, לא עמד בכך, וכעבור מספר שנים שם
 קץ לחייו.

ראובן, מה מסמל חנוכה בשבילך?

כחג המסמל את האור, חנוכה לא מרגש אותי
 במיוחד, כי אין לי אור. אני מכיר את המושג
 יחללי שהוא החושך שבו אני שרוי עשרות
 שנים, שחור וחשוך ולעיתים מפחיד. אבל כמו
 כל עיוור, גם אצלי הדמיון משחק תפקיד
 מרכזי, וכשאתה שומע קול של גבר, אשה, ילד
 או בעל חיים, אתה מנסה לדמיין איך זה
 נראה.

מה היית רוצה לאחל לעצמך, למשפחתך ?

שארגיש בריא, שאוכל לשחות כל בוקר
 ולצעוד אחר הצהריים להנאתי. ולמשפחתי
 הענפה אני מאחל שיהיו בריאים וחזקים,
 לפחות כמוני...

אבנרון

צחוק בצד

- אם הבעיה שלך היא **כסף** ואין לך כסף, אז אין לך בעיה

(אינטרנט)

יש לי ציפור קטנה בלב

מילים: יגאל בשן ויוסי בנאי

יש לי ציפור קטנה בלב
והיא עושה בי מגנינות
של סתיו ושל אביב חולף
של אלף אהבות קטנות

והיא עושה בי מזמורים
והיא צובעת עלמות
והיא פותרת לשירים
כמעט את כל החלומות

יש לי בלב ציפור קטנה
עם שתי גומות ומגנינה

יש לי ציפור קטנה בלב
והיא עושה בי סיפורים
של בית חם ובן אוהב
ושל קטעי ילדות יפים

והיא זוכרת בי כאב
והיא אוספת בי שנים
והיא עושה אותי שלו
אולי היא טעם החיים

יש לי בלב ציפור קטנה
עם שתי גומות ומגנינה

יש לי ציפור קטנה בלב
והיא אולי כל התקוות
ולפעמים אני חושב
שהיא תשובה לאכזבות

והיא טובה לבנת כנף
איתה אני מרגיש חופשי
והיא יושבת על ענף
בין מיתרי לבי .

כדורסלן העבר, הסלב **אור גורן**, החי שנים רבות בחו"ל, מרבה לציין באינטרנט ולהגיב בהומור ובשנינה על כל מה שקורה בתוכנו פנימה. לאחרונה, במלאת חמש שנים לפטירתו של אריק אינשטיין, כתב גורן את המשפטים הבאים:

"לפי מה שאני רואה אצלי על הקיר, אני כנראה היחיד במדינה שלא ניפגש, דיבר, קיבל טלפון, או הסתלבט עם אריק אינשטיין. אז תדעו לכם, זה לא שלא רציתי... אבל הייתי חייב לשמור על דיסטאנס. הייתי בן 17, ובחדשות הספורט של ישראל פז ז"ל כבר כתבו את השם שלי פעמיים. אריק הגדול בא באחד הימים להופיע במשמר העמק, נסיעה לצפון מתל אביב הצריכה מנוחה והתרעננות. אילנה רון, מרכזת וועדת תרבות, שאלה את אריק אם הוא מכיר מישהו בקיבוץ כדי שיוכל לשתות אצלו כוס קפה לפני ההופעה. אריק לא מצמץ וענה, במשמר העמק אני מכיר רק שניים: יעקב חזן ואור גורן. אחרי זה, כאילו כבר לא היתה לי ברירה, והייתי חייב לשמור דיסטאנס. שבוע טוב וגעגועים לאריק".

ואילו ואחיו הצעיר, מיודענו גלעד גורן מנהל הקהילה, הגיב בזכרון אישי משל עצמו: הפגישה שלי עם אריק אינשטיין היתה הרבה פחות הירואית. מכרתי לו קופסת סיגריות "אירופה" ב-1997 כשעבדתי בפיצוציה ברחוב פינסקר בת"א. עד שהבנתי מה קורה הוא כבר נעלם ואני נשארתי עם כל מה שתיכננתי לומר לו...

- תמיד שאומרים לי שאני **כוכב**, אני ישר **מאדים ובצדק**.
- הבוקר קניתי במאפיה קרואסון ובורקס. הקרואסון לא היה טעים אבל הבורקס **פיצה**.
- רציתי להפתיע את חברתי לעבודה בפרחים, ואז שמתני לב לשלט שאוסר **כניסת זרים** אז הכנסתי **פרח פרח**

פיקוח על כלבי המועצה

בתהליך התשלום יש להזין את מספר השבב של הכלב וקוד החיסון של המועצה הוא 3710.

בברכה,

ד"ר גיא בן שמחון
רופא וטרינר רשותי

#####

אגדות יעקב איחוד

עדכוני דור צעיר

נווה נחום – מתגייס החודש ליחידת הקומנדו אגוז גאים בך ומצדיעים, שמור על עצמך - שיהיה בהצלחה....

דור צעיר
ובית אשדות יעקב איחוד

גשם, גשם

עד יום 13/12/18, החל מתחילת העונה – גשם ראשון ב- 26/10/18 – ירדו באשדות 147 מ"מ.

הודעה לתושבים בנושא הגברת הפיקוח על הכלבים בישובי המועצה עמק- הירדן.

על פי חוק הסדרת הפיקוח על כלבים:

לא יחזיק אדם כלב שגילו עולה על 3 חודשים, אלא אם כן הכלב מסומן בשבב אלקטרוני ומחוסן בתוקף נגד מחלת הכלבת.

כמו כן, מחזיק בכלב לא יאפשר את יציאתו לשטח ציבורי, אלא אם כן מוחזק בידי אדם המסוגל לשלוט בו, באמצעות רצועה.

לאור האמור לעיל ועקב נוכחות מחלת הכלבת באזורנו וריבוי אירועי נשיכות ונזקים שונים ע"י כלבים משוטטים פקחי המועצה עמה"י יסיירו ביישוביה באופן אקראי.

כל מחזיק בכלב אשר יצולם משוחרר בשטח הציבורי יקנס בסך 500 ₪ ויחוייב בהוצאות הנלוות (לכידה, הובלה לכלביה, ימי הסגר ועוד).

כל מחזיק בכלב ללא רשיון החזקת כלב בר תוקף ייקנס בסך של 1,500 ₪.

תזכורת ומידע:

רשיון החזקת כלב כרוך בסימון הכלב ע"י שבב אלקטרוני, חיסון נגד כלבת בתוקף (פעם בשנה מגיל 3 חודשים) ותשלום האגרה.

יש להודיע בכתב למחלקה הווטרינרית על כל שינוי בפרטי הכלבים כגון העברת בעלות, שינוי כתובת, פטירת כלב, איבוד כלב.

אפשר לבדוק את מספרי השבבים של הכלבים הרשומים ותאריך החיסון האחרון שלהם לפי שם הבעלים באתר אינטרנט

<https://klav.im>

אפשר לשלם את אגרת הכלבת לכבלים רשומים באתר אינטרנט Petclick.co.il

מספידה? לא לעולם

נר נשמה חודש דצמבר

למפרט	ינטה	28.12.1935	ב' טבת תרצ"ו
יעקובי	משה	17.12.1947	ה' טבת תש"ח
אהרון	פרנץ	13.12.1948	י"א כסלו תש"ט
ברטלר	פאני	20.12.1950	ט"ז כסלו תש"י
ארליך	רותי	21.12.1960	ב' טבת תשכ"א
דיין	צבי	18.12.1961	י"א טבת תשכ"ב
גור	אסתר	9.12.1969	כ"ט כסלו תשל"ל
ברמן	גיטה	10.12.1973	ט"ו כסלו תשל"ד
ראובני	חווה	12.12.1978	י"ב כסלו תשל"ט
כץ	נעמי	3.12.1983	כ"ז כסלו תשמ"ד
הראל	רחמים	3.12.1985	כ' כסלו תשמ"ו
בק	פרנץ	5.12.1985	כ"ב כסלו תשמ"ו
מגיני	בתיא	5.12.1986	ג' כסלו תשמ"ד
הירשהויט	שמואל	19.12.1986	י"ז כסלו תשמ"ז
קינ	ישראל	6.12.1989	ח' כסלו תש"ן
קלינבורד	רחל	9.12.1989	י"א כסלו תש"ן
ארליך	אברהם	16.12.1991	ט' טבת תשנ"ב
לוריא	בנימין	16.12.1993	א' טבת תשנ"ד
גולני	עטרה	18.12.1996	ח' טבת תשנ"ז
ארליך	קלרה	2.12.1998	י"ג כסלו תשנ"ט
זקצר	נחמה	7.12.2000	י"ב כסלו תשס"א
זקצר	צביקה	23.12.2003	כ"ח כסלו תשס"ד
קינ	חייקה	9.12.2006	י"ח כסלו תשס"ז
שניפר	רבקה	9.12.2007	כ"ט כסלו תשס"ח

פרטים נוספים ניתן למצוא באתר הנצחה של אשדות באינטרנט.

מעולם לא בחרו בי לתפקיד המספידה ולא ביקשו ממני, זו פשוט התנדבות, ויתכן שהודות לזה, תהיינה לי הקלות בעולם הבא. אולי.

ולמרות שאני כותבת וקוראת באהבה גדולה והערכה לחברי הקיבוץ, אני מרגישה שחייבים לחשוב על מישהו/היא שיחליף או תחליף אותי, ודי בקרוב.

בהלוויה של חבר קיבוץ מסוים הסתבכתי בתוך עצמי עם שפע הכתבות שהיו בתיקו, והיה לי קשה לברור, לצנזר ולקצר. בכמה מקרים טעיתי, כי לא זכרתי מי האח או האחות הבוגרת יותר. ובכלל, באופן כללי ופרטי, אני גם סובלת מבעיה קשה שאיני יודעת אם יש לה שם, והיא חוסר יכול להבדיל בין עיקר לטפל, ולפעמים יש המון דברים שנראים לי חשובים מאוד, ואני בטוחה ומשוכנעת שחשוב שאכתוב ואזכיר אותם!! ואיך בכלל אפשר לצנזר?? ואז אני שומעת אנתות של חוסר סבלנות מצד חברים שעומדים על רגליהם זמן רב ולעתים גם מתקשים לשמוע.

ובקיצורי קיצורים: חבר'ה, תחליפו אותי כבר, ויהיה לכם הרבה יותר נוח עם מישהו או מישהי שכותבת/קצר ולעניין, בלי יותר מדי בלבולי מוח. משהו שיתאים לרוח הזמן והתקופה. העיקר אל תשכחו את "השורה התחתונה" = הסיכום.

בסיכום: חברים, תחשבו על זה. ויפה שעה קודם, ותעשו לי טובה אישית ובלבד שתפסיקו להגיד לי לקצר, כי אני לא יודעת איך. מה לעשות???

אז שתהיה לכם שבת נעימה ותחשבו על מה שכתבתי.

עמליה דיין בת-ארי

מי ומה באשדות

'משמעותי מאד'. אשדות הרשמית שותקת. מנהל המטעים אמר לי בזמנו: "זה עוד בחיתוליו, אנחנו עכשיו בבדיקות מה קרה שם". אז מה באמת קרה?

'שביל קליפות התפוזים' הוא רומן היסטורי לילדים ונוער שנכתב ואויר על ידי נחום גוטמן הספר מגולל את הסיפור של גירוש תל אביב במהלך מלחמת העולם הראשונה, ואת ראשית ימי השלטון הבריטי בארץ. בכל פעם שאני עובר ליד עצי הקלמנטינה שעוד נותרו בין בית 'אלף' למזכירות הישנה אני מצטמרר למראה הפירות הנושרים על הארץ, תוך שיוצרים מרבדים כתומים, שבמהרה הופכים לרקב עסיסי. הפעם הקדימו עובדי גן הנוי רפואה למכה ופינו את הפירות הנושרים למקום מבטחים.

המשך בעמוד הבא

שבוע חנוכה מכיל שפע ארועים הקשורים באור, תקווה, גאווה, נסים ונפלאות. מאז בגרו ילדיי הפרטיים ונטשו את קינם למחוזות המרכז (למעט אחד), וגם נכדיי אינם פוקדים אותי תדיר, רוב ארועי חנוכה חולפים לידי, ואלמלא היתה החנוכה החשמלית דולקת על גג חדר האכילה שמונה לילות, וחנות הכל-בו המקומית אופה בעבורי סופגניות טעימות ונטולות שמן, ספק אם הייתי סופח את החג הייחודי הזה עמוק אל קרבי.

הפעם חרגתי מעט ממנהגי והתייצבתי לעת ערב אל מגרש בית הספר, שם המתינו בנר שני של חנוכה, מספר רצות ורצים לאות הזינוק 'למרוץ אשדות', בהנהגתם של **אילן אליהו ואמנון אביגדור** הנמרצים, שלפידים בידיהם. ארוע עממי, נחמד, קליל, שהפך למסורת.

בשורות טובות: נסתמו רוב הבורות והמהמורות שחרצו חוצבים למיניהם. בעיקר מורגש השינוי בכביש שממערב לשכונת התמרים, שכל נסיעה בו היתה סיוט מתמשך. ברכות ליוסי ב.פ. מנהל התשתיות, שבדרכו השקטה והיסודית פותר בעיה אחר בעיה.

היה או לא? מקורות מהימנים מדווחים על גניבה של אבוקדו ברמת סירין. גנבים, כך על פי אותם מקורות, הגיעו בשעות אחר הצהרים, פרצו גדר וביצעו קטיף של ממש. אומדן הגניבה על פי מה שידוע הוא

מי ומה

מה דעתכם על חנוכיה אשדותית טבעית, מקורית, עשויה עצי דקל וושינגטוניה. בעבר היתה שדרת הושינגטוניה שניטעה בשנות הארבעים במאה בקודמת, עמוסה ביותר עצים, עד שפגיעת ברק קטלני לפני כשני עשורים הביאה למותם של כמחציתם, בעוד אלה שנותרו... הפכו לחנוכיה.

לא נעים לראות גן סגור, ועוד פחות נעים לראות מטעי תמרים זקופים וחיוניים שהולכים ונעלמים בימים אלה מנוף מטעי אשדות, משיקולים כלכלים גרידא. מה שישאר לשנים הבאות לאחר העקירות, הוא הזן הצהוב ברהי שמראה רווחיות. השטחים שהתפנו ומתפנים יוסבו לגד"ש.

סוף בעמוד הבא

התצלום הנ"ל הונצח בשישי אה"צ שעות אחדות לאחר שהחל המטר הסוחף בסיומו נמדדו כ-90 מ"מ, שניקוו כשיגרה על הדשא נטול הניקוז של בית קרפ. בדרך כלל נלווית לעליית מפלס בית קרפ, תנועת אנפות ערה, שבודקת את תכולת המים ואת איכותם הקולנירית של רמשים שונים שעלו מן הבוץ. הפעם ניגלו לעין המצלמה צמד רוכבי אופניים חשמליים (שמם שמור במערכת) שבדקו את עומק המים ולא נרתעו מעליית המפלס הדרמטית. בהמשך גם הופיע רכב ממונע שביצע אותה פעולה, אלא שזה חמק מעין המצלמה.

אם בגשם עסקינן, הרי שטרם החורף הנוכחי (דני רופ מתעקש שהחורף הרשמי יחל רק בעוד שבועיים) מפתיע לטובה ומצעיד אותנו בבטחה לעבר 'שנה נורמלית' לאחר מספר שנות בצורת רצופות. אינשאללה.

גם אשדות הצטרפה למאבק כנגד אלימות נגד נשים, כאשר ברקע מילות שירה של נעמי שמר: "מה שלומך אחות הבוקר? אל תסתירי את פניך אל ידם קולך", מהדהדים בכולנו כאומרים: די לאלימות נגד נשים ואלימות בכלל.

מי ומה - סוף

לזכרה של הדסה אלתר ז"ל במלאות
30 לפטירתה. יהי זכרה ברוך.

אהבתי / יענקל'ה רוטבליט

היי שלום אהבתי, הקדמת ללכת
הלא יכולת להתעכב כאן עוד מעט
ומול עיני את מרחפת מחייכת
באור הערב היורד לאט לאט.

כמו חלום חלום, חולפים חיינו
הכל נגוז הכל נמוג ונעלם
העננים הלא אינם יודעים את שמנו
הכוכבים עוד מאירים אחרי מותם.

ולמה לא, למה לא
למה לא נשאת איתנו
ומה היה כל כך דחוף שם במרומים
אותך לקחת ככה מעמנו.

היו ימים טובים, היו ימים של פחד
הזמן אוזל הזמן אזל הזמן עמד
מי שהפגיש את נשמותינו כאן ביחד
אוסף אותן אליו אחת אחת.

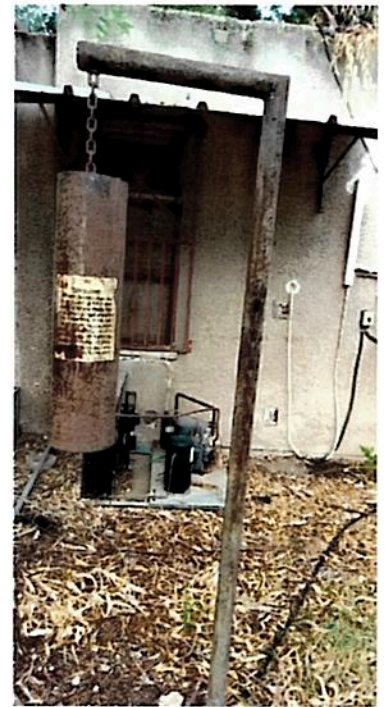
היי שלום אהבתי, הקדמת ללכת
למה מיהרת כל כך אל בין המלאכים
ומול עיני הנה את מחייכת
את החיוך אשר שמור בתוך
תוכי.

בת life!

עלון 1523
עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער ואיור – אירית גל
צילם עלון – אתי רון

מי מכיר מי יודע? זהו המזעיק הרשמי של
אשדות בשנותיה הראשונות. הוא עשוי
מצינור מכופף אליו מחובר בשרשרת גליל
מתכת, שכאשר מכים בו, נשמע צליל רועם,
שמהדהד ברחבי הקיבוץ וקורא לציבור לבוא
לאסיפות, לגיוסים, לכיבוי שריפות ושאר
מבצעים. כיום ניצב 'המזעיק' ממזרח לכל-
בו, דומם ושומם, אך בעיקר משווע לצבע
יסוד ולכיתוב חדש במקום הישן, שהיטשטש
ללא הכר. זה הזמן.

השבוע נולדו במזל טוב לשקד וחברתו
לחיים, צמד תאומים ממין זכר. בכך הפכו
מלכה ואסף לסבים בפעם ה-17. מי שמקדים
אותם בדרוג הם הזוג ליאורה ואורי ניב
החובקים 19 נכדים. לא סופי.

